

a juca în *Clovnul*, studiasse enorm, obținând un efect colosal. Spectacolul giuleștean are o acuratețe și un anume suris. Un surplus de dinamism, o mai strânsă legătură scenică între personaje, e de presupus că se vor realiza pe parcurs. Sanda Mușatescu a jânglat cu câteva culori, încropind un decor vesel, de bun gust.

Desigur Mihăilescu-Brăila nu e Fernandel, și nu-i puteam pretinde să fie ca atare. Actorul, cîndva omniprezent scenic, a absentat un timp din rolurile de primă-mână, pentru care vădise chemare și temperament comic. În Freddy, Mihăilescu-Brăila nu s-a simțit mereu la el acasă. Rolul e compus în datele sale principale, cu suficientă vervă și fantezie. Agitația scenică cade uneori în gol, alteori e forțată. Fără îndoială, rolul e foarte dificil, iar noi poate păstrăm tendința de a ni-l imagina pe Fernandel... Poate... Dîndu-i Cezarului ce e al Cezarului, să nu uităm momentele de sinceritate comică în care l-am recunoscut pe Brăila, chicotelile sale furioase, mișcarea scenică ce ni-l amintește vrînd-nevrînd în Puntila. Într-un tip de polițist, conceput fals livresc, Corado Negreanu s-a descurcat cu abilitate, iar Traian Dănceanu rămîne mereu același, mai mult decît util, șlefuitor de roluri secundare. Heana Cernat a trecut prin scenă palidă și inconsistentă, iar Teodora Mazanitis a compus cu vervă și umor un alt rol-clîșeu, căruia i-a conferit nu numai prezență scenică și temperament, ci și haz. Dan Tufaru a schițat fugar un tip de play-boy, cu un strop de poezie, un strop de autoironie... Dorina Lazăr, Heana Codarcea, Mircea Cruceanu l-au servit pe Freddy după măsura rolurilor lor.

Al. Pop

SERI DE TEATRU A. T. M.

Studioul Ateneului. Iată o fericită și generoasă inițiativă a Asociației Oamenilor de Teatru și Muzică. Ea prilejuiește — așa cum afirmă energica și inimoasa vicepreședintă Dina Cocea : „reîntîlniri cu actori preferați”, „descoperiri de noi talente”. Hotărît lucru, după căutarea pe care o are la public prima manifestare, — recitalul actrițelor Olga Tudorache și Ica Matache — cu piesa *Premieră* de John Cromwell — A.T.M.-ul a pornit într-un ceas bun, justificîndu-și astfel una din menirile sale, aceea de stimul profesional. Iată o formulă, care după celelalte forme de spectacol din anii trecuți (*In cerc* realizat de Mihai Dimiu și *Colaj 1* de George Teodorescu), va fi fără doar și poate urmată și de altele, în stare să înlesnească oameni-

lor de teatru întîlniri fructuoase. Ce-ar fi, bunăoară, ca pe lângă spectacole, să se inițieze de către A.T.M. și discuții între profesioniști dacă nu chiar cu publicul, pe marginea uneia sau altele din montările reprezentative ale stagiunii, dezbaterei legate de una sau alta din problemele care agită, la un moment dat, lumea de teatru și cite altele... Întrebarea, de altminteri, nu e chiar nou-nouță...

Premieră (regizor Laurențiu Azimioară) s-a bucurat de un real și binemeritat succes. El aparține, cred, în primul rînd, interpretelor, faimei și simpatiei de care se bucură Olga Tudorache și mai apoi curiozității față de text și față de modalitatea prezentării (un experiment, de data aceasta, convertit într-un autentic fapt de artă).

N-am privit niciodată personajele Olgăi Tudorache, fără să încerc o emoție de ceea ce e viu și străducător, spectaculos în prezentarea lor. Am re trăit această emoție și la Ateneu, unde Olga Tudorache ne oferă cea mai recentă din realizările ei, tulburătoare și impetuoase.

Piesa (o incursiune în viața de culise) și rolul Fanny Ellis (o reușită radiografie în biografia unei trecute vedete americane, chemată, la crepusculul carierei, să joace pe Arkadina, să mai facă pentru o ultimă oară, poate, dovada măiestriei și să-și confirme gloria de altă dată) au dat Olgăi Tudorache — prin substanța lor, prin extremele lor spectaculoase, complexul de contrarii și subtilele interferări de planuri dintre viață și artă, dintre viața particulară a unui actor și cea de a doua lui viață, a personajului — prilejul de a ne releva adevărata măsură a prea recunoscutului ei talent artistic.

O contopire, o comuniune afectivă cu personajul și în același timp o disociere de el, i-au permis interpretei deopotrivă forarea adîncurilor psihologiei umane și a tainelor profesionale. După părerea mea, această performanță în dăruirea afectivă și intelectuală absolută, intensitatea incandescentă a jocului ei atît de personal, care obligă, parcă, pe autori să scrie pentru ea, sau pe regizor să monteze anume pentru ea un spectacol, au putut fi contemplate în voie, aici, în recital, unde Olga Tudorache n-a mai împărțit din strălucire cu partenerii, și unde admirabila replică atît de potrivită, de precisă și sensibilă dată de Ica Matache, în rolul Cabinierii, a avut darul de a face să explodeze ca un foc de artificii, cu și mai mare forță, cu și mai mare convingere și sinceritate, cu arzătoare patimă, amintirile încîntătoare, ironiile, obsesiile, sarcasmul, regretele, sentimentele și suferințele personajului. În înseși sinceritatea și temperamentul ei năvalnic, și-a găsit Olga Tudorache și acum, ca și altădată, unanima răsplată a aplauzelor. Fericit actorul căruia nu-i e teamă să se arate „în halat și papuci”. Fericită, cred, este și Olga Tudorache că și-a putut arăta pentru un moment fața ei, tăiată aspru în piatră, așa cum e ea, fără fard, dezbrăcată de podoaibă,

O nouă revistă la Teatrul Evreiesc de Stat : „Pe placul tuturor“

de artificii, înobilată și însuflețită de talent, de inteligență, de mișcările gândului, de scăpărarea ochilor. Fericită că a putut în final, în acea somptuoasă apariție a Arkadinei, să ne dezvăluie cum poate căpăta și mai multă valoare, talentul și feminitatea, cu artificii și podoabe. În conturarea Arkadinei, am putut sesiza, pentru moment, cum se aprinde scînteia pe scenă, chiar în fața spectatorilor, am putut urmări capacitatea spectaculoasă de transpunere, avidă de șoc, a acestei actrițe, secretul învierii, elaborării expresivelor sale personaje, de mare sonoritate, cu reflexe metalice. Și dacă regretăm cu adevărat ceva, regretăm că nu i se oferă Olgăi Tudorache posibilitatea de a juca cu adevărat pe Arkadina sau alte asemenea roluri. Suflet pasionat și neastîmpărat, Olga iubeste performanțele. Neobosită preoteasă a Thaliei ea nu poate să tacă multă vreme, pentru că sufletul ei este mereu plin de strigăte și daruri, gata mereu să se reverse. Ceea ce pentru oricare altă actriță este obiectul unei căutări anevoioase, ei i se oferă în chip firesc. După *Baltagul*, după *Tango*, după *Fata care a făcut o minune*, la Ateneu am întâlnit mai lesne ca oriunde, obiectul căutărilor ei, întreaga izbucnire a unei vitalități artistice, care nu s-a simțit niciodată mai trează ca acum, în plină maturitate.

T. Zamfir

Teatrul Evreiesc de Stat PE PLACUL TUTUROR de Harry Eliad și Iulian Schwartz

E în însăși tradiția teatrului evreiesc spectacolul muzical. Bătrînul ceasornicar Goldfaden scria piese cu muzică, ca și marele său contemporan și concetățean Alecsandri, iar această aplicație a stat la baza multor succese pe afișele „Pomului verde“ (la Iași) sau a grădinii „Jignița“ (la București). Punctul de fierbere al genului a fost înscris de regia unui Sternberg, sau de spectacolele trupei din Vilna. După *Mazeltov* ne întîlnim deci firesc cu o nouă revistă. Ar fi o copilărie să mai invocăm argumente elaborate în slujba „actorului total“, pentru a justifica prezența unui spectacol muzical. Imperativul „major artistic, este și rămîne cel legat de „casă“, de rețetă, de succesul la public, care-și dorește, iertat să-i fie, o siestă activă. Este și ceea ce-și propune *Pe placul tuturor* de Harry Eliad și Iulian Schwartz. O revistă agreabilă, cu ținută lite-